

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce: **Swiss Life Select Reality s.r.o.** (dříve Fincentrum Reality s.r.o.),
IČO 02147769
se sídlem Pobřežní 620/3, Praha 8
zastoupený advokátem JUDr. Tomášem Philippi
se sídlem Hlinky 162/92, Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo financí**
se sídlem Letenská 525/15, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2023, č. j. MF-15651/2023/3902-3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Finančního analytického Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

úřadu ze dne 7. 3. 2023, č. j. FAU-18572/2023/032. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 700 000 Kč za následující přestupky:

I. podle § 44 odst. 1 písm. b) zákona č. 253/2008 Sb., o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu, ve znění do 31. 12. 2020 (dále jen „AMLZ“), kterého se dopustil tím, že opakovaně nesplnil povinnost kontroly klienta, neboť

dle § 9 odst. 1 písm. a) bod 1 AMLZ před uskutečněním obchodu mimo obchodní vztah, nejpozději v době, kdy bylo zřejmé, že dosáhne hodnoty 15 000 EUR nebo vyšší, nepostupoval podle § 9 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 9 odst. 6 písm. a) AMLZ, když dne 9. 3. 2020 při uzavírání Dohody o zablokování prodeje nemovitosti k zakázce č. 15155 (prodej domu za kupní cenu 14 690 000 Kč) s klientem Velká Úpa Property s.r.o., jejímž jménem jednala Alena Strnadová, nezjistil skutečného majitele této společnosti, nepřijal opatření ke zjištění a ověření totožnosti skutečného majitele a ani nezaznamenal u skutečného majitele postup při jeho zjišťování;

dle § 9 odst. 1 písm. a) bod 1 AMLZ před uskutečněním obchodu mimo obchodní vztah, nejpozději v době, kdy bylo zřejmé, že dosáhne hodnoty 15 000 EUR nebo vyšší, nepostupoval podle § 9 odst. 2 písm. d) ve spojení s § 9 odst. 3 AMLZ, když (i) dne 13. 1. 2020 při uzavírání Dohody o zablokování prodeje nemovitostí k zakázce č. 15239 (koupě bytu za kupní cenu 9 200 000 Kč) se zájemcem D. K. nepřezkoumal zdroje peněžních prostředků, kterých se tento obchod týkal, neodůvodnil přiměřenost rozsahu kontroly klienta a nedoložil způsob jejího provádění; (ii) dne 6. 6. 2020 při uzavírání dohody o zablokování prodeje nemovitosti k zakázce č. 13613 (koupě domu za kupní cenu 7 900 000 Kč) se zájemcem P. M. nepřezkoumal zdroje peněžních prostředků, kterých se tento obchod týkal, neodůvodnil přiměřenost rozsahu kontroly klienta a nedoložil způsob jejího provádění.

II. podle § 44 odst. 1 písm. a) a b) AMLZ ve znění od 1. 1. 2021 (dále jen „AMLZ 2021“), kterého se dopustil tím, že neplnil povinnosti při identifikaci a kontrole klienta, a to

nesplnil povinnost identifikace klienta stanovenou v § 7 odst. 1 AMLZ 2021, neboť nejpozději tehdy, kdy bylo zřejmé, že hodnota obchodu překročí částku 1 000 EUR, nepostupovala podle § 8 odst. 2 písm. a) a b) ve spojení s § 8 odst. 8 písm. a) a b) AMLZ 2021 a v rozsahu § 5 odst. 1 písm. a) a b) AMLZ 2021, když dne 5. 2. 2021 při obchodu uskutečněném na základě kupní smlouvy o převodu vlastnictví nemovité věci FCR-15126 (prodej domu za kupní cenu 15 100 000 Kč) s klientem Marreal group s.r.o., jejímž jménem jednala Ing. Martin Doucha, nezjistil a nezaznamenal název právnické osoby, její sídlo, identifikační číslo a údaje ke zjištění a ověření totožnosti fyzické osoby, která je členem jejího statutárního orgánu, nezjistil a nezaznamenal identifikační údaj osoby jednající jménem klienta, a to všechna jména a příjmení, rodné číslo a pohlaví, místo narození, trvalý nebo jiný pobyt a státní občanství a také nezaznamenal informaci o druhu průkazu totožnosti, jeho číslu, státu popř. orgánu, který jej vydal a době platnosti. Zároveň nezjistil a nezaznamenal informaci, zda Ing. Doucha, coby fyzická osoba jednající v daném obchodu za Marreal group s.r.o. a zároveň její jediný jednatel a společník, není politicky exponovanou osobou nebo osobou, vůči níž Česká republika uplatňuje mezinárodní sankce podle zákona o provádění mezinárodních sankcí;

nesplnil povinnost kontroly klienta stanovenou v § 9 odst. 1 písm. a) bod 1 AMLZ 2021, neboť před uskutečněním obchodu mimo obchodní vztah, nejpozději v době, kdy bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

zřejmé, že dosáhne hodnoty 15 000 EUR nebo vyšší, nepostupovala podle § 9 odst. 2 písm. a) až f) AMLZ 2021, když dne 5. 2. 2021 při obchodu uskutečněném na základě kupní smlouvy 15126 s klientem Marreal group s.r.o., jejímž jménem jednal Ing. Doucha, neprovedl kontrolu tohoto klienta, a to ani v minimálním požadovaném zákonném rozsahu ve smyslu § 9 odst. 2 AMLZ, když alespoň nezjistil a nevyhodnotil informace o účelu a zamýšlené povaze tohoto obchodu a informace o povaze podnikání Marreal group s.r.o., informace o totožnosti skutečného majitele a informaci, zda tato osoba není politicky exponovanou nebo sankcionovanou osobou, nezjistil vlastnickou a řídicí strukturu Marreal group s.r.o. a informaci, zda osoba v této struktuře není sankcionovanou osobou, a zároveň nezjistil informace nezbytné pro přezkoumání zdroje peněžních prostředků nebo jiného majetku, kterého se tento obchod týkal.

2. Žalobce v žalobě uvedl, že u klienta Velká Úpa Property s.r.o. obdržel od osoby oprávněné jednat jeho jménem listinu, z níž vyplývala identifikace skutečného majitele. Z okolností daného případu nevystaly jakékoli důvodné pochyby o tom, že prohlášení Velká Úpa Property s.r.o., resp. předložený návrh na zápis skutečného majitele do zákonné evidence, by nemělo být úplné a správné. Žalobce v odvolání odkázal na komentářovou literaturu a důvodovou zprávu k AMLZ, v nichž se uvádí, že s ohledem na účel AMLZ „*se dává povinné osobě možnost kvalifikované úvahy k určení kontroly klienta na základně vlastního hodnocení rizik*“. Je to tedy povinná osoba, která si stanovuje způsob provádění a rozsah kontroly klienta typově či individuálně. To ostatně potvrzuje i prvostupňové rozhodnutí. Žalobce provedl kvalifikovanou úvahu k určení kontroly klienta na základě vlastního hodnocení rizik, přičemž ani z následného šetření se neprokázalo, že by kontrola nebo zhodnocení byly pro tento případ nedostatečné. Žalovaný závěr žalobce nevyvrátil, což činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným, a žalovaný tím též porušuje princip šetření práv nabytých v dobré víře.
3. V rámci právní úpravy platné v době realizace obchodu bylo prohlášení (návrh na zápis) dostatečné a úplné pro rejstříkový soud. Zákon č. 37/2021 Sb., o evidenci skutečných majitelů, nabyl účinnosti až dne 1. 6. 2021, zákonná povinnost zápisu do veřejně přístupné evidence skutečných majitelů v dnešní podobě tedy vznikla až po rozhodném datu 9. 3. 2020. V posuzovaném období naopak platila úprava části páté zákona č. 304/2013 Sb., o veřejných rejstřících právnických a fyzických osob a o evidenci svěřenských fondů, který v § 118c výslovně uváděl, že evidence skutečných majitelů není veřejným rejstříkem. Vzhledem k absenci veřejného přístupu do rejstříku skutečných majitelů v předmětné době akceptoval žalobce formu prohlášení od kontrolované osoby o skutečném majiteli, přičemž ani správní orgány neshledaly důvody, dle nichž by se takový způsob kontroly v daném případě jevil jako nedostatečný.
4. V případě klienta K. bylo žalobci vytýkáno, že jako dostatečné doložení původu peněžních prostředků přijal prohlášení klienta, který mimo jiné uvedl, že jím hrazené prostředky budou pocházet z úspor rodičů. Neexistovaly jakékoli okolnosti, které by zpochybňovaly takové tvrzení klienta nebo jeho důvěryhodnost, a žalovaný své závěry o nedostatečném rozsahu kontroly patřičně neodůvodnil. Nad rámec prohlášení klienta uchoval žalobce též *print screen*, z něhož je zřejmé, že blokační poplatek byl skutečně uhrazen z prostředků rodiče zájemce. Následně tyto skutečnosti potvrdila písemně i matka zájemce, dle níž prostředky pocházely z rodinných úspor a financí z dědictví po jejím otci. Není rozhodné, kdy takové prohlášení matka klienta učinila, neboť toto prohlášení pouze potvrzovalo dříve zjištěný stav. Žalobce upozornil, že v jiném případě řešeném v této věci prvostupňový orgán uvedl, že lze doložit úspory klienta např. předložením výpisu z účtu o Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

zůstatku na účtu, zatímco v předmětném případě je bezdůvodně vyžadováno další prověření.

5. V případě klienta M. klient jako zdroj svých příjmů označil „*příjmy z podnikání a úspory*“. Prvostupňový orgán však dospěl k závěru, že s ohledem na údaje účetních závěrek obchodních korporací, v nichž klient působil, mohly být jeho podnikatelské příjmy údajně nejvýše v částce 2 685 985 Kč (kupní cena nemovitosti činila 7 900 000 Kč), tedy že nemohl získat peněžní prostředky na úhradu kupní ceny z příjmů z podnikatelské činnosti. Žalobce předně podotkl, že klient odkazoval i na své další úspory. Dále žalobce rozporoval výpočet podnikatelských příjmů, který považoval za nejasný, právně nepodložený a nepřezkoumatelný. Výpočet ignoruje příjmy klienta, které měl jakožto akcionář a společník uvedených korporací, a naopak fabuluje příjmy klienta pro případ, že by byl zaměstnancem daných korporací, což však z ničeho nevyplyvá. Prvostupňový orgán vycházel pouze z položek účetních závěrek daných korporací, v nichž jsou uvedeny mzdové náklady, přičemž průměrnou výši mzdových nákladů na jednoho zaměstnance vypočetl jako podíl mzdových nákladů a počtu zaměstnanců, což je dle žalobce právně i matematicky nesprávné.
6. Co se týče úspor klienta, dle prvostupňového orgánu si měl žalobce vyžádat předložení dalších dokladů, které by prokázaly, že peněžní prostředky ve výši 5 214 015 Kč pochází z jeho úspor, např. předložením výpisu z účtu o zůstatku na účtu. Jelikož prvostupňový orgán hovoří o příkladu dalších dokladů, je dle žalobce zřejmé, že by postačovalo např. i prohlášení klienta, neboť jeho právní validita ve vztahu k pouhému výpisu z účtu je obdobná. Takové tvrzení a prohlášení přitom klient na samém počátku učinil, přičemž žalobci nevznikly důvodné pochyby o takovém tvrzení ani zde nebylo jiné okolnosti svědčící o zvýšené míře rizikovitosti.
7. V případě klienta Marreal group s.r.o. žalobce zdůraznil, že tato společnost nikdy nebyla jeho klientem ani s ním nevstoupila do jakéhokoli právního vztahu. Dne 5. 11. 2020 byla mezi žalobcem a prodávající E. P. M. uzavřena výhradní smlouva o realitním zprostředkování. Na základě takové smlouvy provedl žalobce inzerci nemovitosti a této prodávající poskytl související služby při nabízení a prezentaci nemovitosti. Následně však došlo k situaci, kdy prodávající přímo oslovil zájemce o koupi – Marreal Group s.r.o., a to bez vědomí žalobce a bez jeho zprostředkovatelské účasti. Vzhledem k tomu, že s prodávající měl žalobce uzavřenu výhradní smlouvu, došlo mezi žalobcem a prodávající jen k dohodě, že prodej nemovitostí je oprávněna zrealizovat prodávající samostatně i bez další součinnosti se žalobcem, avšak žalobci bude prodávající uhrazena provize (§ 17 zákona o realitním zprostředkování). Jediným klientem žalobce byla prodávající, u níž žalobce splnil veškeré povinnosti dle AMLZ.
8. AMLZ neobsahuje definici pojmu „klient“. Jde o osobu, která je zákazníkem nebo příjemcem sjednaných služeb. Musí jít tedy vždy o vědomý dvoustranný vztah mezi poskytovatelem služby a příjemcem založený v daném případě smlouvou o realitním zprostředkování. Skutečnost, že prodávající následně při uzavření kupní smlouvy s Marreal Group s.r.o. využila formulářový vzor kupní smlouvy, který jí již dříve a pouze pro její orientaci žalobce poskytl, není dokladem o tom, že by Marreal Group s.r.o. byla klientem žalobce. Stejně tak skutečnost, že prodávající určila v úschovní smlouvě pro část kupní ceny, která odpovídala provizi sjednané dříve se žalobcem, jako platební místo účet žalobce, není dokladem participace žalobce na transakci.

9. Žalobce nesouhlasil ani s výší uložené pokuty, která je zjevně nepřiměřená a je projevem libovůle. Prvostupňový orgán dospěl k závěru, že 3 posuzované obchody byly uskutečněny za účinnosti AMLZ a 1 obchod za účinnosti AMLZ 2021, na základě čehož rozdělil poměr pro výpočet pokuty na $\frac{3}{4}$ a $\frac{1}{4}$ a stanovil rozmezí pro pokutu v první čtvrtině zákonné sazby, tj. v intervalu od 0 do 2 500 000 Kč. Žalobce to označil za abstraktní a odosobněnou operaci popírající princip individualnosti sankce. Stejně tak mohl prvostupňový orgán zvolit rozdělení podle počtu přestupků nebo podle počtu jednotlivých přestupkových jednání, což by vedlo k jiným poměrům. Toto rozpětí pokuty pak prvostupňový orgán poměřil hodnotou obchodů realizovaných žalobcem v době vytýkaných přestupků, přičemž došel ke konečnému rozpětí pokuty v částce od 0 do 800 000 Kč. Dle žalobce ovšem hodnota obchodů nic nevypovídá o závažnosti přestupků a přiměřenosti sankce.
10. Ohledně přítěžujících a polehčujících okolností žalobce poukázal na to, že prvostupňový orgán označil coby přítěžující okolnost to, že žalobce působí na realitním trhu dlouhodobě, od roku 2013, a každoročně realizuje stovky obchodů. Na to prvostupňový orgán navázal tím, že „[o]d roku 2018 je obviněná společnost součástí silné švýcarské značky *Swiss Life* [...]“, přičemž žalobce odmítl, že by v tom bylo možné spatřovat přítěžující okolnost. Žalovaný k tomu v napadeném rozhodnutí podotkl, že tato konstatace nebyla míněna jako přítěžující okolnost, s čímž ovšem žalobce vzhledem k textaci prvostupňového rozhodnutí nesouhlasil. Shledání údajné přítěžující okolnosti ve spojení žalobce se švýcarskou značkou *Swiss Life* je tedy třeba jej vnímat jako narušení nestrannosti. Přítěžující okolností nemůže být dle žalobce ani jeho dlouhodobé působení na realitním trhu. Prvostupňový orgán totiž uvedl, že jde o první žalobcovu porušení právních norem v oblasti boje proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu, dle žalobce je tedy podstatou této polehčující okolnosti to, že žalobce působí na realitním trhu dlouhodobě a přesto se nedopustil žádných pochybení.
11. Žalobce dále upozornil, že prvostupňové rozhodnutí bez další konkretizace zmiňuje, že sazby pokut se pohybovaly v rozmezí 15 až 75 % z maximální možné sazby pokuty (při horní sazbě 1 000 000 Kč). Tuto tezi žalobce pokládal za obecnou a zavádějící a poukázal na obdobné kauzy. V případě č. j. FAU-26267/2021/032 byla realitnímu zprostředkovateli udělena pokuta pouze 150 000 Kč, a to v situaci, kdy pochybení při identifikaci a kontrole subjektů byla shledána u 25 případů, tedy v mnohonásobně vyšším počtu než u žalobce. V případě č. j. FAU-19997/2021/032 byla realitnímu zprostředkovateli udělena pokuta 750 000 Kč, a to v situaci, kdy pochybení při identifikaci a kontrole subjektů byla u této společnosti v nesrovnatelně vyšší intenzitě a závažnosti, neboť uvedený realitní zprostředkovatel zásadním způsobem vědomě porušoval a zcela ignoroval úpravu AMLZ i své povinnosti při identifikaci a kontrole, neboť tyto povinnosti de facto vůbec neplnil. U žalobce byla shledána pouze formální pochybení. Žalovaný na argumentaci žalobce reagoval toliko poukazem na změnu výše horní sazby pokuty.
12. Závěrem žalobce navrhl případnou moderaci trestu soudem.

Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, přičemž úvodem podotkl, že žalobce v žalobě opakuje argumentaci obsaženou již v odvolání.
14. Ohledně klienta Velká Úpa Property s.r.o. je nutné přisvědčit žalobci, že zákonná povinnost zápisu do veřejně přístupné evidence skutečných majitelů vznikla až více než rok po uskutečnění obchodu. Návrh na zápis skutečného majitele mající podobu formuláře Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

ze dne 10. 12. 2018 však podle žalovaného není způsobilý ke zjištění osoby skutečného majitele. Žalobce se omezil výhradně na formulář zápisu, jak sám připustil v podání ze dne 14. 7. 2022 označeném jako „Věc: Poskytnutí dokladů a informací“. Vedle toho si pouze v obchodním rejstříku ověřil, že je paní Strnadová statutárním orgánem klienta. Skutečným majitelem společnosti Velká Úpa Property s. r. o. je subjekt MONTRAGO TRUSTEES LIMITED, sídlem v Limassolu, Kyperská republika, který vlastní 100% obchodní podíl v předmětné společnosti již od jejího vzniku ke dni 20. 9. 2017. Je přitom nutné rozlišit mezi skutečným majitelem peněžních prostředků, tzn. paní Strnadovou, a skutečným majitelem klienta. Podle žalovaného nebyla porušena zásada proporcionality a ani není zřejmé, jakým způsobem mělo být zasaženo do žalobcových práv nabytých v dobré víře. AMLZ dává prostor povinným osobám, aby si na základě posouzení možných rizik legalizace výnosů z trestné činnosti a financování terorismu stanovily provádění a rozsah kontroly klienta typově, případně individuálně. Rozhodně ovšem AMLZ vyžaduje přezkoumání zdrojů peněžních prostředků, jichž se obchod týká.

15. Ohledně zájemce K. žalovaný poznamenal, že ve formuláři „Kontrola zákazníka / partnera“ figuruje datum 13. 1. 2020, nicméně z *print screenu* z interního informačního systému je patrné datum 23. 1. 2020 coby datum připsání částky 222 640 Kč odpovídající blokačnímu poplatku. Kontrola klienta nemohla být provedena ke dni podpisu předmětné dohody, jestliže dokument k původu peněžních prostředků pochází ze dne 23. 1. 2020. Prohlášení matky klienta vztahující se k původu peněžních prostředků bylo pořízeno dokonce až dne 2. 4. 2022. Jestliže se žalobce spokojil s konstatováním, že zdroj majetku, resp. nepravidelného příjmu, představují „úspory rodičů“ a blíže po klientovi nevyžadoval vysvětlení, porušil tím povinnost provést jeho kontrolu. Žalovaný pokládá za důležité uvést, že žalobce nepředložil výpis z účtu v průběhu kontroly ani v následném přestupkovém řízení. Samotný *print screen* byl pořízen z interního informačního systému žalobce a nedokládá původ částky z úspor klienta. Důkazní břemeno stran dostatečnosti provádění kontroly při přezkoumávání zdrojů peněžních prostředků spočívá na straně povinné osoby, jak stanoví § 9 odst. 3 AMLZ.
16. Ohledně klienta Ing. M. a způsobu výpočtů jeho příjmů žalovaný uvedl, že klient byl ke dni 6. 6. 2020 a poté až do 1. 7. 2021 společníkem toliko STK Zásnuky s. r. o., jež dle účetních rozvah nerozdělovala podíly na zisku. V případě působení klienta u dalších společností vycházel prvostupňový orgán opodstatněně z průměrných mzdových nákladů na jednoho zaměstnance získaných podílem mzdových nákladů a počtu zaměstnanců. Žalobce pak v příloze č. 1 „Seznam příkladů podezřelých obchodů / transakcí“ v rámci dokumentu „Systém vnitřních zásad, postupů a kontrolních opatření stanovených zákonem o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu“ pokládá za podezřelý obchod mj. transakci spojenou s koupí nemovitosti, kdy klient neplánuje převzít nemovitost k užívání či k tomu nemá žádné důvody. Při správném vyhodnocení a kontrole údajů o klientovi by žalobce zjistil, že tato osoba nefigurovala v seznamu poradců vedených Komorou daňových poradců ČR. Zároveň měl žalobce vyzvat Ing. M., aby předložil důkazy k peněžním prostředkům tvořícím zbývající zhruba dvě třetiny z celkové částky 7,9 mil. Kč.
17. Pokud jde o klienta Marreal group s.r.o., za obchod se pro účely AMLZ pokládá každé jednání povinné osoby definované v § 2 tohoto zákona s jinou osobou, dochází-li k nakládání s majetkem této osoby nebo k poskytnutí služby této osobě. Jelikož v AMLZ absentuje definice pojmu majetek, vychází se z definice ve čl. 3 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/849, dle níž se jím rozumí *jakákoli aktiva* Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

hmotná nebo nehmotná, movitá nebo nemovitá, materiální nebo nemateriální povahy, a právní dokumenty nebo nástroje v jakékoli formě včetně elektronické nebo digitální prokazující právní nárok na taková aktiva nebo podíl na nich.

18. Při obchodu na základě kupní smlouvy o převodu vlastnictví nemovité věci FCR-15126 nebyla jediným žalobcovým klientem paní M. S touto prodávající byla dne 5. 11. 2020 uzavřena na dobu šesti měsíců zprostředkovatelská smlouva o výhradním prodeji. V dokumentu nazvaném „Potvrzení zajištění zájemce“ ze dne 5. 2. 2021 prodávající potvrdila, že v souladu se smlouvou došlo ke splnění závazku žalobce coby zprostředkovatele obstarat pro ni uzavření smlouvy o převodu pozemků se zájemcem Marreal group s. r. o., přičemž žalobci vznikl nárok na provizi. Není relevantní, jestli Marreal group s. r. o. vstoupila do jednání s prodávající sama o své vůli. Jak totiž stanoví bod 3.1 zprostředkovatelské smlouvy o výhradním prodeji, „[s]mluvní strany se dohodly, že převod nemovitosti bude po dobu trvání této smlouvy zajišťovat pro zákazníka výhradně zprostředkovatel. Zákazník není oprávněn umožnit zprostředkování převodu nemovitosti jiným osobám než zprostředkovateli. Zákazník není oprávněn ani jinak zajišťovat převod nemovitosti bez vědomí nebo součinnosti zprostředkovatele za předpokladu, že zprostředkovatel splní povinnost řádně zajistit inzerci nemovitosti.“. Podle § 2 písm. c) zákona o realitním zprostředkování se smlouvou o realitním zprostředkování realitní zprostředkovatel zavazuje, že zájemci zprostředkuje uzavření realitní smlouvy. Zájemcem byla paní M., nikoli Marreal group s. r. o. Žalobce proto nemusel uzavřít smlouvu o realitním zprostředkování s Marreal group s. r. o., aby se mohla stát jeho klientem.
19. K výši pokuty žalovaný odkázal na str. 20–21 prvostupňového rozhodnutí. Rozdělení časového zařazení přestupků není pojato coby hlavní kritérium pro určení výše pokuty, neboť se v bodu 24 prvostupňového rozhodnutí pouze sumarizuje, že byly spáchány v rámci čtyř jednorázových obchodů u různých klientů, když k realizaci jednoho z těchto obchodů došlo až za účinnosti AMLZ 2021. Pakliže prvostupňový orgán vedle počtu a hodnoty obchodů vycházel z čistého žalobcova obratu, respektoval tím konstantní judikaturu. Žalovaný setrval na tom, že informace o zapojení žalobce do značky Swiss Life není přítěžující okolností. Délka žalobcova působení na realitním trhu byla pojata jakožto přítěžující okolnost proto, že není novým účastníkem tohoto trhu, kterému by scházely zkušenosti při zjišťování, zaznamenávání a vyhodnocování informací z kontroly klientů. Za okolnost polehčující byl shledán fakt prvního porušení právních norem v oblasti boje proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu, a nikoli délka jeho působení na trhu.
20. Co se týče žalobcem odkazovaných jiných kauz, v případě č. j. FAU-26267/2021/032 byla uložena pokuta ve výši 150 000 Kč představující 15 % maximální možné výměry, a v případě č. j. FAU-19997/2021/032 byla pokuta činící 750 000 Kč rovna 75 % nejvyšší přípustné sazby. Žalobci byla uložena úhrnná pokuta ve výši 7 % maximální možné výměry. V souvislosti s novelou AMLZ se totiž k 1. 1. 2021 zdesetinásobila horní hranice zákonné sazby pokuty, v důsledku čehož postrádá porovnání uložených pokut význam.

Další vyjádření

21. V replice žalobce rozporoval tezi žalovaného, že vycházel-li při určení výše pokuty z čistého žalobcova obratu, respektoval tím konstantní judikaturu. Žalovaným odkazovaný judikát Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2014, č. j. 10 Ads 140/2014-58, dle žalobce uvádí, že zisk musí být vždy primárním kritériem, ačkoli nemusí být jediným, protože lze zohlednit i obrat, avšak jen sekundárně. Správní orgány ovšem vycházely právě

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

z obrátu v řádu desítek milionů Kč, který je pouhým účetním údajem a nevypovídá o ekonomických možnostech subjektu. Žalobce byl v roce 2020 ve ztrátě 2 879 000 Kč a v roce 2021 v zisku 4 477 000 Kč. Pomocné využití položky čistého obrátu při posuzování výše pokuty je samozřejmě možné, ale pouze tehdy, kdy by výsledek hospodaření pro rozhodné období byl u posuzované osoby zjevně nepřiměřeně nízký a např. by zásadním způsobem neodpovídal obvyklému srovnání v dané oblasti podnikání.

22. Žalobce dále zopakoval, že při obchodu na základě kupní smlouvy o převodu vlastnictví nemovité věci FCR-15126 byla jeho jediným klientem prodávající paní M. V rámci prohlídek organizovaných žalobcem byl jedním z návštěvníků jedné z prohlídek i zástupce Marreal group s.r.o., což vyšlo najevo až později. S návštěvníky prohlídek však nevstupuje žalobce jakožto zprostředkovatel do jakéhokoli právního ani obchodního vztahu. Marreal group s.r.o. po této prohlídce nekontaktovala žalobce, ale začala jednat napřímo s prodávající. Ta pouze následně kontaktovala žalobce jako zprostředkovatele s tím, že má zájem s Marreal group s.r.o. samostatně jednat, a že k takovému jednání nebude třeba další zprostředkovatelské činnosti žalobce. Následná provize, která byla prodávající (nikoli Marreal group s.r.o.) vyplacena žalobci, je pak plně odůvodněna jeho výhradním zprostředkovatelským vztahem pouze mezi žalobcem a prodávající dle smlouvy o realitním zprostředkování. I proto, že žalobce již nebyl na další části transakce účasten, následně pro právní jistotu došlo mezi žalobcem a prodávající k podpisu potvrzení o zajištění zájemce, čímž žalobci vznikl nárok na provizi.
23. Závěrem žalobce poukázal na další rozhodnutí prvostupňového orgánu o přestupku dle AMLZ při realitním zprostředkování, č. j. FAU-70307/2022/032, kdy bylo shledáno spáchání 43 případů přestupkových jednání, a to i podstatně závažnějších, za což byla uložena pokuta ve výši pouze 100 000 Kč.

Jednání před soudem

24. Při jednání dne 13. 11. 2023 žalobce i žalovaný setrvali na svých procesních stanoviscích, odkázali na svá písemná podání a shrnuli svou argumentaci. Žalobce dodal, že prvostupňový orgán následně postupoval nestandardně v rámci navazující exekuce pokuty, k čemuž žalovaný podotkl, že exekuci neprováděl. K dotazu soudu pak oba výslovně uvedli, že nemají důkazní návrhy.

Posouzení žaloby soudem

25. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)].
26. Podle § 44 odst. 1 písm. b) AMLZ *povinná osoba se dopustí přestupku tím, že opakovaně nesplní povinnost kontroly klienta podle § 9.*
27. Podle § 44 odst. 1 písm. a) AMLZ 2021 *povinná osoba se dopustí přestupku tím, že nesplní povinnost identifikace klienta.*
28. Podle § 44 odst. 1 písm. b) AMLZ 2021 *povinná osoba se dopustí přestupku tím, že nesplní povinnost kontroly klienta.*
29. Po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
30. Soud předesílá, že žalobce v žalobě v zásadě jen opakuje, co již namítal v odvolání. Za situace, kdy žalobce vůči vypořádání odvolacích námitek neuplatňuje konkrétní a Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

usouvztažněné pochyby, argumentaci správních orgánů konkrétně nevyvrací, s jednotlivými úvahami správních orgánů přímo nepolemizuje, ale jen opakuje to, na co už bylo reagováno, se soudu neotvírá možnost, aby působil jako arbitr mezi konkurujícími argumenty. Role soudu proto zůstává v tom, aby přezkoumal, zda úvahy správních orgánů jsou racionální a logicky soudržné, přičemž v tomto ohledu v napadeném rozhodnutí soud žádné deficity, které by měly vliv na zákonnost rozhodnutí, neshledal. Soud proto k jednotlivým námitkám obecně odkazuje na argumentaci správních orgánů obsaženou v jejich rozhodnutích, s níž se ztotožňuje (není-li uvedeno jinak) a níže ji stručně shrnuje, případně ji rozvíjí o vlastní úvahy.

31. Soud obecně k rozsahu kontroly klienta uvádí, že nelze přijmout názor žalobce, že je z hlediska kontroly v zásadě zcela dostačující vycházet z prohlášení klienta, které není třeba dále ověřovat, ledaže by tvrzení v něm obsažená vzbuzovala pochybnosti. *Ad absurdum* by to dle soudu znamenalo, že pokud klient ve svém prohlášení k původu peněžních prostředků neuvede např. „trestná činnost“, nemusí povinná osoba prověřovat nikdy nic. Taková metodika kontroly klienta by znamenala ryze formální plnění povinností dle AMLZ a nemohla by reálně naplňovat účel tohoto zákona, kterým je zabránění zneužívání finančního systému k legalizaci výnosů z trestné činnosti a k financování terorismu a vytvoření podmínek pro odhalování takového jednání (§ 1 AMLZ), poněvadž by zjištění o klientovi nebyla o nic opřena. Subjektům, které by měly v úmyslu legalizovat výnosy z trestné činnosti či financovat terorismus, by pak postačovalo uvádět obecné, „nezávadné“ a ničím nepodložené údaje s vědomím, že nebudou nijak dále prověřovány. Soud a ani správní orgány nezpochybňují, že AMLZ dává prostor povinným osobám, aby si na základě posouzení možných rizik stanovily provádění a rozsah kontroly klienta typově, případně individuálně. Tato možnost vlastní úvahy vyplývá z různorodosti povinných osob, klientů a obchodů, neznamena ovšem, že si povinná osoba může nastavit metodiku kontroly, resp. že může provádět kontrolu takovým způsobem, aby neodpovídala smyslu AMLZ.
32. U klienta Velká Úpa Property s.r.o. soud odkazuje na str. 5–7 prvostupňového rozhodnutí a str. 5 napadeného rozhodnutí. Správní orgány vysvětlily, proč nebylo zjišťování skutečného majitele klienta Velká Úpa Property s.r.o. dostačující. Prvostupňový orgán nahlédnutím do výpisu z obchodního rejstříku zjistil, že 100% obchodní podíl v této společnosti vlastní subjekt MONTRAGO TRUSTEES LIMITED, sídlem v Limassolu, Kyperská republika. Soud připomíná, že skutečného vlastníka nelze bez dalšího ztotožňovat s osobou statutárního orgánu (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 8. 2016, č. j. 3 Af 50/2014-61), navíc byl klient Velká Úpa Property s.r.o. zařazen do kategorie rizikový klient, neboť společník sídlí na Kypru, v daňovém ráji. Mimoto nebyl žalobcem předložený formulář „Zápis skutečného majitele“ ze dne 10. 12. 2018 opatřen podpisem navrhovatele a ani z něj neplynulo jeho doručení rejstříkovému soudu. Na základě souhrnu těchto zjištění soud přisvědčuje závěru, že žalobce nepřijal dostatečná opatření (aktivní zjišťování primárně z nezávislých zdrojů) ke zjištění a ověření totožnosti skutečného majitele klienta. Následně prvostupňový orgán z částečného výpisu z evidence skutečných majitelů zjistil, že paní Strnadová je skutečným majitelem klienta Velká Úpa Property s.r.o. až od 5. 11. 2021. Není přitom rozhodné, že ještě neplatil zákon o evidenci skutečných majitelů, protože povinnost ověřit skutečného majitele dle AMLZ bylo třeba řádně plnit bez ohledu na tento zákon a žalobce mohl činit jiné kroky, než v současnosti možné nahlížení do evidence skutečných majitelů.

33. Soud dodává, že žalobce žádná práva v dobré víře nenabyl a ani je nemohl nabýt. Pouze se domníval, že jeho výklad zákona je správný a listiny obdržené od klienta jsou dostačující, což bylo výše vyvráceno.
34. U klienta K. soud odkazuje na str. 7–8 prvostupňového rozhodnutí a str. 6 napadeného rozhodnutí. Správní orgány ozřejmily, že *print screen* i prohlášení matky klienta vznikly až po dni, kdy byl uzavřen obchod – podepsána dohoda, přičemž tento den je rozhodný pro posuzování splnění povinnosti kontroly klienta dle AMLZ. Náležitá kontrola klienta totiž musí proběhnout před uskutečněním obchodu mimo obchodní vztah [§ 9 odst. 1 písm. a) bod 1 AMLZ]. Navíc *print screen* pochází z informačního systému žalobce a vyplývá z něj pouze to, že pan J. H. S. uhradil blokační poplatek, přičemž nebylo nijak zdokumentováno, v jakém příbuzenském vztahu je klient K a pan S. Žalobci také nelze přisvědčit v názoru, že prohlášení klienta je rovnocenné výpisu z účtu o zůstatku na účtu, poněvadž ten je poskytován nezúčastněnou třetí osobou, bankou.
35. U klienta M. soud odkazuje na str. 7–11 prvostupňového rozhodnutí a str. 6–8 napadeného rozhodnutí. Správní orgány objasnily, že klient M. byl v rozhodné době u dotčených společností členem statutárního/kontrolního orgánu, ovšem společníkem byl pouze u jedné z nich (X), a ta nerozdělovala zisk. Informaci, že je klient M. akcionářem X, nebylo možné ověřit z veřejně dostupných zdrojů (akcie na jméno v listinné podobě). Prvostupňový orgán proto vycházel z průměrných mzdových nákladů na jednoho zaměstnance za rozhodná období, k nimž dospěl na základě analýzy účetních závěrek. Soud připouští, že tento postup nemůže vést ke zcela přesným výsledkům ohledně příjmů klienta M. z podnikání, ovšem jakožto kvalifikovaný odhad je zcela dostačující. I kdyby se tento kvalifikovaný odhad lišil od skutečnosti, nelze odhlédnout od toho, že zdrojem financování měly být i úspory klienta M. Jinými slovy bez jejich prověření nemohl mít žalobce ucelený obraz o jeho zdrojích majetku/nepravidelného příjmu. Výše uvedené je přitom nutné nahlížet prizmatem faktu, že sám žalobce zařadil obchod klienta M., tj. koupi nemovitosti s investičním záměrem, mezi vysoce rizikové. Správními orgány vyžadovaná úroveň kontroly tak nebyla nikterak přehnaná. To platí i pro jejich zjištění, že klient M. nevykonával tvrzenou činnost daňového poradce, neboť nebyl v seznamu poradců vedeném Komorou daňových poradců ČR, což si žalobce mohl snadno ověřit. Soud stejně jako v předchozím případě dodává, že prohlášení klienta není rovnocenné výpisu z účtu o zůstatku na účtu.
36. Co se týče otázky, zda byla Marreal group s.r.o. klientem žalobce, soud přisvědčuje názoru správních orgánů. V daném případě byla uzavřena smlouva o výhradním prodeji, viz bod 3.1 zprostředkovatelské smlouvy o výhradním prodeji ze dne 5. 11. 2020. Prodávající dne 5. 2. 2021 potvrdila, že jí žalobce obstaral kupující – Marreal group s.r.o., pročez žalobci vznikl nárok na provizi. Dle bodu 4.5.1 kupní smlouvy uzavřené dne 5. 2. 2021, tj. v době platnosti zprostředkovatelské smlouvy o výhradním prodeji (do 5. 5. 2021), bude část kupní ceny zaplacená (uvolněna z úschovy) žalobci za účelem uhrazení provize, který je v tomto bodě označen jako zprostředkovatel. Doplňkovou indicií je také e-mailová komunikace mezi ředitelem žalobce a makléřem ze dne 3. 12. 2020 hovořící o souhlasu s přípravou kupní smlouvy bez blokační dohody. Žalobce netvrdil ani nedoložil, že by došlo ke změně či zrušení zprostředkovatelské smlouvy o výhradním prodeji. Ani žalobcem tvrzená dohoda, že si prodávající zrealizuje prodej nemovitosti sama (a přesto žalobce obdrží provizi v plné výši), nebyla doložena. Žalobce měl proto povinnost Marreal group s.r.o. identifikovat a zkontrolovat.

37. Soudu dodává, že se popis obchodu ze strany žalobce jeví jako nedůvěryhodný: Kupující Marreal Group s.r.o. nechce jednat s žalobcem, ale nijak jí nevadí zaplatit provizi. Prodávající jedná s kupující sama, přesto žalobci potvrdí obstarání kupující a platbu provize. Žalobce se dle svého názoru obchodu jako zprostředkovatel neúčastní, čímž se zproští povinností dle AMLZ ve vztahu ke kupující, leč nechá si potvrdit obstarání kupujícího a přijme provizi v plné výši. Je zjevné, že při tomto postupu by se každý realitní zprostředkovatel mohl kdykoli snadno zprostit svých povinností dle AMLZ, neboť by mu stačilo uvést, že sice byl dle platné smlouvy zprostředkovatel a klient mu potvrdil obstarání zájemce, na základě čehož přijal provizi, ale do vlastního obchodu už nijak nezasahoval. To by mohlo vést k masivnímu obcházení AMLZ, což je nežádoucí.
38. Pokud jde o výši pokuty, soud odkazuje na str. 19–21 prvostupňového rozhodnutí a str. 8–9 napadeného rozhodnutí. Soud nemůže vejít na tezi žalobce, že výše pokuty není výsledkem jejího individuálního stanovení vzhledem k okolnostem případu, ale jen jakéhosi mechanického výpočtu. Naopak má soud za to, že prvostupňový orgán podrobně, strukturovaně a transparentně vysvětlil, jak k výši pokuty dospěl. Rozdělení na obchody za účinnosti AMLZ a za účinnosti AMLZ 2021 (bod 24 prvostupňového rozhodnutí) se soudu jeví jako logické a podložené, neboť § 7, § 8 a § 9 AMLZ hovoří o identifikaci a kontrole klienta při obchodu, tedy každý jednotlivý obchod představuje rozhodné právní jednání, k němuž se vážou povinnosti dle AMLZ. Prvostupňový orgán tak mohl při jednom z kroků určení výše pokuty z tohoto rozdělení vycházet. Stejně tak mohl prvostupňový orgán (bod 25 prvostupňového rozhodnutí) při dalším kroku určení výše pokuty poměřit a zohlednit hodnotu obchodů realizovaných žalobcem za účinnosti AMLZ a za účinnosti AMLZ 2021, neboť obchody s vyšší hodnotou, u nichž byly porušeny zákonné povinnosti, znamenají i vyšší závažnost tohoto ohrožovacího deliktu (analogicky jako je tomu v případě poruchového deliktu stran zohlednění výše způsobené škody).
39. Ohledně přítěžujících a polehčujících okolností soud předně podotýká, že konstatování na str. 18 prvostupňového rozhodnutí „*Od roku 2018 je obviněná společnost součástí silné švýcarské značky Swiss Life, jejíž historie sahá až do roku 1857.*“, nelze s ohledem na kontext vnímat jako samostatnou přítěžující okolnost. Dle soudu se jedná o dokreslující informaci k tomu, že se žalobce na realitním trhu pohybuje dlouhodobě, od roku 2013, a každoročně realizuje stovky, především jednorázových obchodů. Informace, že je žalobce navíc i součástí významné zahraniční značky, je pak pouze další indicií, že si s ohledem na své zkušenosti a rozsah obchodování musel být dobře vědom svých zákonných povinností, a přesto je porušil. Dlouhodobé a rozsáhlé působení žalobce na trhu tak bylo oprávněně označeno za přítěžující okolnost, přičemž nedošlo k diskriminaci žalobce z důvodu, že je součástí určité zahraniční značky (což žalobce nepopřel). Tato přítěžující okolnost přitom nijak nekoliduje s polehčující okolností spočívající v tom, že je žalobce prvotrestaný – ta s délkou působení na trhu nesouvisí.
40. Co se týče námitky žalobce, že správní orgány mají při určování výše pokuty vycházet primárně ze zisku postihovaného subjektu, a teprve za určitých okolností mohou přihlédnout i k obratu, má soud za to, že žalobce dezinterpretuje rozsudek sp. zn. 10 Ads 140/2014. Z jeho bodu 28 jednoznačně vyplývá, že správní orgány mají posuzovat vícero skutečností – zisk, obrat, aktiva atd., které pomáhají vytvořit si bližší představu o ekonomické síle subjektu. Pokud by byl reflektován pouze nízký zisk/ztráta, vedlo by to k absurdnímu závěru, že pokutu nelze uložit vůbec. Daný subjekt by mohl postupovat účelově, mít vysoký obrat (a potenciální možnost páchat přestupky spojené se svou

činností ve velkém rozsahu) a současně nízký zisk. Hodnocení zisku/ztráty společně s obratem je tedy pravidlem, nikoli výjimkou, jak tvrdí žalobce. Nutno dodat, že prvostupňový orgán nevycházel jen z obratu, ale zohlednil i zisk/ztrátu, jak vyplývá z bodů 29 a 30, čímž získal řádnou představu o ekonomické síle žalobce.

41. Stran srovnání s jinými, obdobnými případy soud konstatuje, že všechna žalobcem odkazovaná rozhodnutí (v žalobě a replice) řeší přestupky spáchané před 1. 1. 2021, tj. před zdesetinásobením horní hranice zákonné sazby pokuty – z 1 mil. Kč na 10 mil. Kč. V rozhodnutích citovaných žalobcem byly uloženy pokuty 100 000 Kč (10 % horní hranice sazby), 150 000 Kč (15 % horní hranice sazby) a 750 000 Kč (75 % hranice sazby). Žalobci byla uložena pokuta 700 000 Kč, která činí 7 % horní hranice sazby dle AMLZ 2021. Porovnání nominálních výší pokut tak není relevantní, srovnávat je možné pouze relativní výše pokut vzhledem k horní hranici sazby. Navýšením horní hranice sazby dal zákonodárce jasně najevo, že jde typově o závažné delikty, tedy i jejich méně závažná forma bude sankcionována nominálně přísněji než předtím. Žalobce u všech citovaných rozhodnutí podotkl, že se tamější přestupci dopustili více porušení zákona, a to i s vyšší závažností, k čemuž soud dodává, že také proto byly potrestáni, relativně k horní hranici sazby, přísněji. Nadto se žalobce omezil na konstatování počtu porušení zákona a podrobněji nezdůvodněnou tezi, že šlo o závažnější přestupky. Jak soud uvedl výše, správní orgány posoudily sankci ukládanou žalobci individuálně vzhledem ke všem rozhodným okolnostem případu, přičemž pouhý odkaz na rozhodnutí s vyšším počtem porušení zákona, kdy se dotčená sankce blíží sankci uložené žalobci (10 % a 15 % oproti 7 %), nemůže vést k závěru, že šlo v případě žalobce o vybočení z ustálené správní praxe a nepřiměřenou pokutu.
42. Soud neshledal ani splnění podmínek pro moderaci sankce. Stanovení výše pokuty je věcí správního uvážení žalovaného, které podléhá přezkumu ze strany správních soudů pouze v tom směru, zda žalovaný správní uvážení nezneužil či zda je nepřekročil (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42). Smyslem a účelem moderace (§ 78 odst. 2 s. ř. s.) není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23). Soud výše zaujal stanovisko, že pokutu považuje za přiměřenou okolnostem případu, ostatně v poměru k horní hranici sazby jde o nižší pokutu, pročez neshledává ani podmínky pro její moderaci.
43. Závěrem soud dodává, že okolnosti exekuce pokuty provedené prvostupňovým orgánem nejsou předmětem tohoto řízení a nemají žádný vliv na posouzení napadeného rozhodnutí.

Závěr

44. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
45. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. listopadu 2023

Milan Tauber v. r.
předseda senátu